

Peter Gabriel. Globen 22 maj.

22 maj 2014 kl 23:23 | [Permalänk](#) | [Kommentarer\(10\)](#)

Peter Gabriel har ända sedan tiden med Genesis odlat ett teatraliskt och konceptuellt drag. När han kommer till Globen med sin tillbakablickande "Back to front"-turné är han inte utstyrd i konstiga kreationer, det var länge sedan, men han presenterar konserten som en middag med förrätt (ett lättare och mer akustiskt set), huvudrätt (tungt elektriskt) och efterrätt (albumet "So" framfört i sin helhet). Konsertens pudding, som han uttrycker det.

Han säger ingenting om extranumren, men man får anta att det är att betrakta som ostbrickan.

När det gäller det visuella så har tankemödan och pengarna lagts på scenljus och projiceringar, på den fronten händer det så mycket att man blir trött ganska omgående. Framför allt är det ett antal lampor på kranar, skötta av män i uniform, som tar plats. När det är dags för "We do what we're told (Milgram's 37)" har de ansiktsmasker och drar omkring med lamporna på en räls. Då blir det så dystopiskt att Thåström skulle känna sig hemma.

Det dystopiska draget är kännetecknande för konserten i sin helhet, i alla fall den visuella biten. Det man ser av konserten på storbildsskärmar har ibland karaktären av övervakningskamera. Inte minst vinklarna rakt ner på scenen. Möjligen är de koreograferade delarna, där det ser ut som om Gabriel och basisten Tony Levin och gitarristen David Rhodes är på ett Friskis & Svettis-pass, tänkta som en motvikt. Jo, man får nog säga att herrarna bjuder på sig själva.

Även om Gabriel kallar "So" för efterrätt är det ändå genomdraget av albumet från 1986 som är det bästa med konserten, även om man på gott och ont känner att de spelat de här låtarna ett antal gånger sedan turnéstarten 2012. Förutom Levin och Rhodes har Gabriel med sig trummisen Manu Katché och klaviaturspelaren David Sancious, samtliga nämnda medverkade antingen på albumet eller konserter vid den tiden så trovärdigheten är det inget fel på.

Fast det allra roligaste är ju förstås att han tagit med Linnea Olsson på sång och cello och Jennie Abrahamson på sång och gitarr. Förutom att bidra med utmärkt körsång är Abrahamson lysande som Kate Bush i den fortfarande magiska "Don't give up". De båda är lika lysande som Laurie Anderson i "This is the picture (excellent birds) och Linnea Olsson spelar också mycket fin cello i "Why don't you show yourself".

Nog finns det många bra partier i den genomarbetade men nästan överambitiösa konserten. Vackra och hotfulla sådana. Men det finns också delar där den stabbigt maskinfunkiga 80-talsrocken helt tar överhand. Den överskattade Tony Levin ligger för högt upp i mixen och David Rhodes, som Gabriel kallar för skulptör, har ett fläskigt och hårt ljud i gitarren som dränker mycket av det som David Sancious gör på klaviaturen.

Den mångsidiga och produktive Polarpristagaren Peter Gabriel har gjort mycket som förtjänar beröm, både som artist och skivbolagsdirektör, men allt har ju inte åldrats lika fördelaktigt.

Jennie Abrahamson (på väg ut till höger) och Peter Gabriel (rygg vänd mot publiken) har precis avslutat "Don't give up". Foto : Dan Backman.

Dan Backman
dan.backman@svd.se